

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2006. november 23.*

A C-238/05. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Supremo (Spanyolország) a Bírósághoz 2005. május 30-án érkezett, 2005. április 13-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **Asnef-Equifax, Servicios de Información sobre Solvencia y Crédito, SL**

az **Administración del Estado**

és

az **Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (Ausbanc)**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, A. Borg Barthet, J. Malenovský, U. Lõhmus és A. Ó Caoimh (előadó) bírák,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

főtanácsnok: L. A. Geelhoed,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. április 26-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az Asnef-Equifax, Servicios de Información sobre Solvencia y Crédito, SL képviselőjében A. Creus Carreras és O. Amador Peñate abogados,

- az Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (Ausbanc) képviselőjében L. Pineda Salido, M. Mateos Ferres abogados és M. Rodríguez Teijeiro procuradora,

- a lengyel kormány képviselőjében T. Nowakowski, meghatalmazotti minőségben,

- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében F. Castillo de la Torre és E. Gippini Fournier, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2006. június 29-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EK 81. cikk értelmezésére vonatkozik.

- 2 A kérelem előterjesztésére az Asnef-Equifax, Servicios de Información sobre Solvencia y Crédito, SL (a továbbiakban: Asnef-Equifax), valamint az Administración del Estado és az Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (a továbbiakban: Ausbanc) között a pénzügyi intézmények között az ügyfelek hitelképességére vonatkozó információcsere-rendszer (a továbbiakban: nyilvántartás) tárgyában folyamatban lévő eljárásban került sor.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

- 3 A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet 2. kötet, 205. o.) negyedik preambulumbekszdése szerint a rendelet célja az, hogy a tagállamok versenyhatóságai és bíróságai nemcsak a Szerződés 81. cikkének (1) bekezdését, hanem ugyanezen cikk (3) bekezdését is jogosultak legyenek alkalmazni.

4 Az 1/2003 rendelet 3. cikkének (1) és (2) bekezdése kimondja:

„(1) Ha a tagállamok versenyhatóságai vagy a nemzeti bíróságok a Szerződés 81. cikkének (1) bekezdése szerinti megállapodásokra, vállalkozások társulásainak döntéseire vagy összehangolt magatartásokra, amelyek e rendelkezés értelmében befolyásolhatják a tagállamok közötti kereskedelmet, a nemzeti versenyjogot alkalmazzák, akkor az ilyen megállapodásokra, döntésekre vagy összehangolt magatartásokra a Szerződés 81. cikkét is alkalmazniuk kell. [...]

(2) A nemzeti versenyjog alkalmazása nem vezethet az olyan megállapodásoknak, vállalkozások társulásai döntéseinek vagy összehangolt magatartásoknak a tilalmához, amelyek ugyan befolyásolhatják a tagállamok közötti kereskedelmet, viszont a Szerződés 81. cikke (1) bekezdésének értelmében nem korlátozzák a versenyt, vagy amelyek megfelelnek a Szerződés 81. cikke (3) bekezdésében foglalt feltételeknek, illetve amelyek valamelyik, a Szerződés 81. cikke (3) bekezdésének alkalmazásáról szóló rendelet hatálya alá tartoznak. E rendelet alapján a tagállamok nem akadályozhatók meg abban, hogy a saját területükön szigorúbb nemzeti jogszabályokat alkalmazzanak a vállalkozások által folytatott egyoldalú magatartás tilalmára vagy szankcionálására.”

A nemzeti szabályozás

5 A spanyol versenyjogot alapvetően a verseny védelméről szóló 1989. július 17-i 16/1989 törvény (Ley 16/1989 de Defensa de la Competencia; a továbbiakban: LDC) szabályozza. Amint azt a Tribunal Supremo kifejtette, e törvény 1. és 3. cikkének szövege gyakorlatilag megegyezik az EK 81. cikk (1) és (3) bekezdésének szövegével. Az LDC 4. cikkének (1) bekezdése szerint a Tribunal de Defensa de la Competencia (versenybíróság) a 3. cikkében meghatározott esetekben és feltételek teljesülése mellett engedélyezheti az ugyanezen törvény 1. cikke szerinti megállapodásokat, határozatokat, ajánlásokat és magatartásokat.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 6 1998. május 21-én az Asnef-Equifax, amelynek tag minőségében részese az Asociación Nacional de Entidades Financieras (pénzügyi intézmények nemzeti szövetsége), az LDC 4. cikke alapján az általa vezetendő nyilvántartás engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő.

- 7 A nyilvántartás működtetése tekintetében megállapított szabályok szerint annak „célja a kölcsön- és hitelnyújtás területén tevékenykedő intézmények által viselt kockázatokkal kapcsolatos adatok automatikus feldolgozása révén a hitelképességre és hitelre vonatkozó információk szolgáltatás nyújtása”. A nyilvántartásban foglalt információk a 3/1995 körlevélben tartalmazottakhoz hasonlóak, amely a spanyol központi által irányított Central de Información de Riesgos-t (a kockázatokra vonatkozó információk központi nyilvántartása, a továbbiakban: CIR) szabályozza, amelyhez már most hozzáférhetnek a pénzügyi intézmények Spanyolországban. A kérdéses információk az adósok személyazonosságára és gazdasági tevékenységére, valamint olyan különleges körülményekre vonatkoznak, mint a csőd vagy a fizetőképtelenség.

- 8 A Servicio de Defensa de la Competencia (a verseny védelmével megbízott közigazgatási szerv) negatív véleménye ellenére, a Tribunal de Defensa de la Competencia 1999. november 3-án az LDC 3. cikkében meghatározott mentességi feltételek alkalmazásával öt év időtartamra engedélyezte a kérelem tárgyát képező nyilvántartást azzal a feltétellel, hogy az egyrészt minden pénzügyi intézmény számára diszkriminációmentesen hozzáférhető legyen a megfelelő összeg megfizetése mellett, másrészt ne adjon ki az abban tartalmazott hitelezőkre vonatkozó információkat. E Tribunal határozata nem foglalkozik az EK 81. cikk alkalmazhatóságának kérdésével.

- 9 Az Ausbanc a Tribunal határozata ellen megsemmisítés iránti keresettel fordult az Audiencia Nacionalhoz. Ez utóbbi az alapeljárásban vitatott ítéletében helyt adott a hivatkozott keresetnek. Ez utóbbi bíróság álláspontja szerint a nyilvántartás – versenykorlátozó jellegénél fogva – az LDC 1. cikke szerinti tilalom hatálya alá tartozik és nem engedélyezhető a fenti törvény 3. cikke alapján, mivel az alkalmazásának feltételei nem teljesülnek. Az Audiencia Nacional tagjai többségének szavazatával támogatott indokolásból következik, hogy ez a bíróság nemcsak a spanyol jogra, hanem a Bíróságnak a C-7/95. P. sz., Deere kontra Bizottság ügyben 1998. május 28-án hozott ítéletére (EBHT 1998., I-3111. o.) és különösen annak 5., 10., 88. és 123. pontjára támaszkodik.
- 10 Az Asnef-Equifax és az Administración del Estado által benyújtott, az ítélet hatályon kívül helyezését kérő fellebbezést elbíráló Tribunal Supremo álláspontja szerint ésszerű kétely áll fenn azon kérdés tekintetében, hogy töredezett piac esetén a hitellel kapcsolatos információk nyilvántartásának létrehozása tárgyában kötött megállapodások potenciálisan versenykorlátozó-k-e, amennyiben előmozdíthatják vagy megkönnyíthetik az összejátszást, illetve adott esetben engedélyezhető-k-e amiatt, hogy az EK 81. cikk (3) bekezdésében meghatározott mentességi feltételek teljesülnek.
- 11 A fentiekre tekintettel a Tribunal Supremo úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást és a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:
- „1) Összeegyeztethető-k-e a közös piaccal az EK 81. cikk (1) bekezdése értelmében a pénzügyi intézmények ügyfeleinek hitelképességével és mulasztásaival kapcsolatos információk cseréjére irányuló megállapodások, ha azok hatással vannak az Unió pénzügyi politikáira és a hitelek közös piacára, és ha korlátozzák a pénzügyi intézmények és hitelintézetek ágazatában?

- 2) Engedélyezhet-e valamely tagállam a versenyhatóságai útján az EK 81. cikk (3) bekezdése értelmében a pénzügyi intézmények közötti, az információknak az ügyfelek hiteleit érintő nyilvántartás létrehozása révén történő cseréjére vonatkozó megállapodásokat, amiatt, hogy a pénzügyi szolgáltatások fogyasztóit és használóit e nyilvántartások létrehozása révén előnyös hatások érhetik?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

- 12 Először az Európai Közösségek Bizottsága – megjegyezve, hogy a Tribunal de Defensa de la Competencia határozata nem az EK 81. cikkben, hanem az LDC 1. és 3. cikkén alapul – felveti az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságának kérdését. Kétségbe vonja, hogy a Tribunal Supremo mint kasszációs bíróság más jogi rendelkezéseket alkalmazhatna, mint amelyekre az alsóbb szintű bíróságok hivatkoztak. Habár a kérdést előterjesztő bíróság megerősíti, hogy az EK 81. cikk alkalmazandó az alapeljárásban, nem magyarázta meg, hogy ez a megállapítás milyen indokon alapul. Másrészt a Bizottság megjegyzi, hogy a határozatot – amelynek jogszerűsége az alapeljárás tárgyát képezi – 2001-ben, vagyis az 1/2003 rendelet hatálybalépését megelőzően fogadták el.
- 13 Másodszor a Bizottság előadja, hogy az előzetes döntéshozatalról szóló végzés nem tartalmazott arra vonatkozó információkat, hogy a nyilvántartás érzékelhetően érintheti-e a tagállamok közötti kereskedelmet annak ellenére, hogy ahhoz, hogy az 1/2003 rendelet 3. cikkéből vagy a 14/68. sz., Wilhelm és társai ügyben 1969. február 13-én hozott ítéletből (EBHT 1969., 1. o.) származó kötelezettségek alkalmazandóak legyenek, az EK 81. cikknek lényegében alkalmazandónak kell lennie.

- 14 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az EK 234. cikkben szabályozott eljárás keretében a Bíróságnak nem feladata – figyelembe véve a közötté és a nemzeti bíróságok között fennálló hatáskörmegosztást – annak vizsgálata, hogy a részére benyújtott határozatot a nemzeti jog bírósági szervezetre és eljárásra vonatkozó szabályainak megfelelően hozták-e meg (lásd a C-10/92. sz., Balocchi-ügyben 1993. október 20-án hozott ítélet [EBHT 1993., I-5105. o.] 16. és 17. pontját, valamint a C-435/97. sz., WWF és társai ügyben 1999. szeptember 16-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-5613. o.] 33. pontját).
- 15 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EK 234. cikk szerinti együttműködés keretében egyedül az alapeljárást folytató és a meghozandó bírósági döntésért felelős nemzeti bíróság jogosult mérlegelni – az ügy sajátosságaira figyelemmel – egyrészt az előzetes döntéshozatal szükségességét annak érdekében, hogy döntését meghozhassa, másrészt azt, hogy a Bíróság számára feltett kérdések relevánsak-e. Így tehát amennyiben az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a közösségi jog értelmezésével kapcsolatosak, a Bíróság főszabály szerint köteles eljárni (lásd különösen a C-415/93. sz. Bosman-ügyben 1995. december 15-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-4921. o.] 59. pontját és a C-295/04–C-298/04. sz., Manfredi és társai egyesített ügyekben 2006. július 13-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-6619. o.] 29. pontját).
- 16 Mindazonáltal a Bíróság azt is kifejtette, hogy kivételesen – saját hatáskörének vizsgálata céljából – jogosult megvizsgálni azokat a körülményeket, amelyek között a nemzeti bíróság hozzá fordult (a fent hivatkozott Manfredi és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 27. pontja). Az az együttműködési szellem, amelynek az előzetes döntéshozatalra utalás működését jellemeznie kell, megköveteli azt, hogy a nemzeti bíróság tekintettel legyen a Bíróságra bízott feladatra, amely nem más, mint a tagállamok igazságszolgáltatásához való hozzájárulás, és nem pedig az általános vagy hipotetikus kérdésekkel kapcsolatos tanácsadó vélemények megfogalmazása (a C-144/04. sz. Mangold-ügyben 2005. november 22-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-9981. o.] 36. pontja).
- 17 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem elutasítása csak abban az esetben lehetséges, amennyiben nyilvánvaló, hogy a közösségi jog értelmezése, amelyet a

nemzeti bíróság kért, nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, és a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a feltett kérdéseket hasznosan megválaszolja (lásd különösen a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet 61. pontját és a C-344/04. sz., IATA és ELFAA ügyben 2006. január 10-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-403. o.] 24. pontját).

- 18 A jelen ügyben nem tűnik nyilvánvalónak az, hogy az EK 81. cikk értelmezése egyáltalán nem függ össze a tényekkel, illetve a nemzeti bíróság előtt folyó eljárás tárgyával, illetve nincs bizonyíték hipotetikus jellegére.
- 19 Valójában – ellentétben azzal, amit a Bizottság a tárgyaláson előadott – az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az következik, hogy a Tribunal Supremo álláspontja szerint az „[Audiencia Nacional] ítélete az [LDC] 1. és 3. cikkén, valamint az Európai Gazdasági Közösséget [létrehozó] szerződés régi – a Bíróság ítélkezési gyakorlata által értelmezett – 85. cikkén alapul [...]”.
- 20 Nem kizárt, hogy ugyanaz a tényállás egyszerre tartozik a közösségi jog és a nemzeti jog hatálya alá, még ha azok különböző nézőpontból szemlélik is a kérdéses magatartást (lásd ebben az értelemben a C-7/97. sz. Bronner-ügyben 1998. november 26-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-7791. o.] 19. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 21 Másrészt a Tribunal Supremo kifejezetten megindokolta az előzetes döntéshozatal iránti kérelmét az ellentmondó vagy eltérő értelmezések elkerülésének szükségességével, és különösen kimondta, hogy ez a kérelem „a nemzeti és közösségi bíróságok közötti együttműködés kötelezettségének megnyilvánulása”. Továbbá a kérdést előterjesztő bíróság lényegében a közösségi jog elsőbbségére vonatkozó szabály tiszteletben tartását kívánja biztosítani.

- 22 Ezenfelül az Ausbanc érvelése, amely szerint a nyilvántartásnak nem lenne a tagállamok közötti kereskedelemre érzékelhető hatása, és ezért a Bíróságnak nincs hatásköre az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elbírálására, az előterjesztett kérdések érdemét érintik. Mivel az ilyen hatás fennállásának vizsgálata a nemzeti bíróság feladata, a fenti érvek főszabály szerint nem relevánsak a hivatkozott kérelem elfogadhatóságának vizsgálata tekintetében.
- 23 Végül az előzetes döntéshozatali kérelemben szereplő, a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt esetleges hatásra vonatkozó tények terjedelmét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a ténybeli és jogszabályi összefüggésekkel kapcsolatos pontosság követelménye különösen vonatkozik a versenyjog területére, amelyet összetett ténybeli és jogi helyzetek jellemeznek (lásd a C-176/96. sz., Lehtonen és Castors Braine ügyben 2000. április 13-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-2681. o.] 22. pontját, valamint a C-190/02. sz. Viacom-ügyben 2002. október 8-án hozott végzés [EBHT 2002., I-8287. o.] 22. pontját).
- 24 Igaz, hogy a jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem tartalmaz az ilyen hatással kapcsolatos pontos és részletes információkat. Ugyanakkor ez a határozat elegendő információt nyújtott a Bíróságnak ahhoz, hogy lehetővé tegye számára, hogy a közösségi jogi szabályok értelmezésével az előzetes döntéshozatali kérdést előterjesztő bíróság számára hasznos választ adhasson, figyelemmel az alapeljárás tárgyát képező helyzetre.
- 25 Ennél fogva az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést elfogadhatónak kell tekinteni.

Az ügy érdeméről

- 26 A két kérdéssel, amelyeket együtt kell megvizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy az EK 81. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy a hitellel

kapcsolatos információk cseréjének rendszere – mint amilyen a nyilvántartás – a fenti rendelkezés (1) bekezdésének hatálya alá tartozik-e, és amennyiben igen, az ilyen rendszert mentesíteni lehet-e ugyanezen cikk (3) bekezdése alapján különösen azon esetleges előnyökre tekintettel, amelyekben a fogyasztók a rendszer felállítása következtében részesülnek.

- 27 Az Ausbanc előadja, hogy a nyilvántartás korlátozza a versenyt, mivel olyan adatok cseréjét feltételezi, amelyek általában versenytársak között üzleti titoknak minősülnek, megszüntetve így azokat a kockázati tényezőket, amelyek minden vállalkozás döntésében jelen vannak, továbbá lehetővé teszi a pénzügyi intézmények számára, hogy a hitelkérelmezők irányában egységesen reagáljanak. Az Asnef-Equifax, a lengyel kormány és a Bizottság lényegében előadják, hogy az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló nyilvántartás nem korlátozza a versenyt.
- 28 Az EK 81. cikk (1) bekezdése szerint a közös piaccal összeegyeztethetetlen és tilos minden olyan vállalkozások közötti megállapodás, vállalkozások társulásai által hozott döntés és összehangolt magatartás, amely hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre, és amelynek célja vagy hatása a közös piacon belüli verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása.
- 29 Meg kell ezért vizsgálni, hogy ezek a feltételek teljesülnek-e az alapeljárásban.
- 30 Előzetesen meg kell jegyezni egyrészt, hogy az ügy irataiból következik, hogy az Asociación Nacional de Entidades Financieras tag minőségében részese a nyilvántartás vezetésével megbízott Asnef-Equifaxnak és másrészt, hogy a hitelintézeteknek e nyilvántartásban való szükségszerű részvétele arra enged következtetni, hogy valamilyen szintű együttműködés megvalósul a versenytársak között a hitellel kapcsolatos információk közvetett módon történő cseréje révén.

- 31 Következésképpen az EK 81. cikk (1) bekezdése hatálya alatt állhat a nyilvántartás létrehozása és felállítása, anélkül hogy szükséges lenne pontosan minősíteni a hivatkozott intézmények közötti együttműködés formáját.
- 32 Tulajdonképpen a hivatkozott rendelkezés az „összehangolt magatartás” fogalmát a „vállalkozások közötti megállapodás”, illetve a „vállalkozások társulásai által hozott döntés” fogalmától azért különbözteti meg, hogy az e rendelkezésben szereplő tilalmakat a vállalkozások közötti koordináció és összejátszás minden formájára kiterjessze (a C-49/92. P. sz., Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben 1999. július 8-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-4125. o.] 112. pontja). Ezért a jelen ügyben az alapeljárás tárgyát képező együttműködés jellegének pontos minősítése nem valószínű, hogy befolyásolná az EK 81. cikk alapján végzett jogi elemzést.

A tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatásról

- 33 Az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti, a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatásra vonatkozó feltétel értelmezését és alkalmazását illetően a feltétel céljából kell kiindulni, amely nem más, mint a versenyszabályozás vonatkozásában a közösségi és a tagállami jog területének egymáshoz képest történő meghatározása. Így tehát a közösségi jog hatálya alá tartozik minden olyan megállapodás és magatartás, amely oly módon érintheti a tagállamok közötti kereskedelmet, hogy ezzel sértheti a tagállamok közötti egységes piac célkitűzéseinek megvalósítását, különösen azáltal, hogy felosztja a nemzeti piacokat, vagy megváltoztatja a közös piaci verseny szerkezetét (lásd a fent hivatkozott Manfredi és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 41. pontját).
- 34 Ahhoz, hogy valamely döntés, megállapodás vagy magatartás alkalmas legyen a tagállamok közötti kereskedelem befolyásolására, objektív jogi vagy ténybeli tényezők összessége alapján kellő valószínűséggel lehetővé kell tennie, hogy közvetlenül vagy közvetetten, ténylegesen vagy potenciálisan olyan irányú hatást gyakoroljon a tagállamok közötti kereskedelmi szerkezetre, amely akadályozhatja minden tagállamban az egységes piac célkitűzéseinek megvalósítását (lásd a 42/84. sz., Remia és társai kontra Bizottság ügyben 1985. július 11-én hozott ítélet

[EBHT 1985., 2545. o.] 22. pontját és a C-475/99. sz., Ambulanz Glöckner ügyben 2001. október 25-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-8089. o.] 48. pontját). Ezenkívül az is szükséges, hogy ez a hatás ne legyen jelentéktelen (lásd ebben az értelemben a 22/71. sz., Béguelin Import ügyben 1971. november 25-én hozott ítélet [EBHT 1971., 949. o.] 16. pontját, a C-306/96. sz. Javico-ügyben 1998. április 28-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-1983. o.] 16. pontját, valamint a fent hivatkozott Manfredi és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 42. pontját).

35 Így a Közösségen belüli kereskedelemre gyakorolt hatást rendszerint több olyan tényező együttesen váltja ki, amelyek külön-külön nem lennének szükségszerűen meghatározóak (lásd a C-215/96. és C-216/96. sz., Bagnasco és társai egyesített ügyekben 1999. január 21-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-135. o.] 47. pontját és a C-359/01. P. sz., British Sugar kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-4933. o.] 27. pontját). Meg kell vizsgálni a gazdasági és jogi háttérrel annak eldöntése érdekében, hogy valamely megállapodás érzékelhető hatással van-e a tagállamok közötti kereskedelemre (lásd ebben az értelemben a C-393/92. sz. Almelo-ügyben 1994. április 27-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-1477. o.] 37. pontját).

36 E tekintetben egyrészt meg kell állapítani, hogy az a pusztán tény, miszerint más tagállamban bejegyzett gazdasági szereplőket is találunk valamely nemzeti megállapodás résztvevői között, fontos értékelési szempont, ám önmagában nem meghatározó annyira, hogy arra lehetne belőle következtetni, hogy teljesül a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatással kapcsolatos feltétel (lásd a fent hivatkozott Manfredi és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 44. pontját).

37 Másrészt a Bíróság már kimondta, hogy az a tény, hogy valamely megállapodás csak egyetlen tagállamban történő kereskedelemre irányul, még nem zárja ki azt, hogy nem érinti a tagállamok közötti kereskedelmet (lásd a 246/86. sz., Belasco és társai kontra Bizottság ügyben 1989. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1989., I-2117. o.] 33. pontját). Az ilyen, valamely tagállam teljes területére kiterjedő megállapodás természeténél fogva azzal a hatással jár, hogy tartóssá teszi a nemzeti piacok részekre töredezését, akadályozva ezzel a Szerződés által célul tűzött gazdasági összefonódást (a 8/72. sz., Cementhandelaren kontra Bizottság ügyben 1972. október 17-én hozott ítélet [EBHT 1972., 977. o.] 29. pontja, valamint a fent hivatkozott Manfredi és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 45. pontja).

- 38 Másrészt az a körülmény, hogy valamely megállapodás elősegíti a tagállamok közötti kereskedelem volumenének növekedését, nem elég annak a lehetőségnek a kizárásához, hogy ez a megállapodás a jelen ítélet 34. pontjában említett értelemben „hatással lehet” e kereskedelemre (lásd ebben az értelemben 56/64. és 58/64. sz., Consten és Grundig kontra Bizottság egyesített ügyekben 1966. július 13-án hozott ítélet [EBHT 1966., 429. o.] 495. pontját).
- 39 A nemzeti bíróság feladata megvizsgálni azt, hogy a szóban forgó nemzeti piac sajátosságaira figyelemmel kellő valószínűséggel megállapítható-e, hogy a szóban forgó megállapodás vagy összehangolt magatartás közvetlenül vagy közvetve, ténylegesen vagy potenciálisan hatást gyakorolhat Spanyolországban a más tagállamok piaci szereplői általi hitelnyújtásra, és hogy ez a hatás nem jelentéktelen.
- 40 Azonban a Bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elbírálása során szükség esetén pontosításokat adhat, amelyek célja, hogy iránymutatást adjanak a nemzeti bíróságnak az értelmezés során (lásd különösen a C-79/01. sz., Payroll és társai ügyben 2002. október 17-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-8923. o.] 29. pontját, valamint a fent hivatkozott Manfredi és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 48. pontját).
- 41 A jelen ügyben az iratokból következik, hogy a nyilvántartás elvileg minden a hitelnyújtási tevékenységek területén működő intézmény számára nyitva áll, amely az eltérő profillal rendelkező vállalkozások széles körét felöleli. A spanyol központi bank által működtetett CIR-től eltérően a nyilvántartásban nincs alsó küszöb, ezért a nyilvántartásban szereplő hitellel kapcsolatos információk több hitelezési művelettel kapcsolatosak, mint amit a CIR tartalmaz. Másrészt a hivatkozott nyilvántartásból származó adatokat informatikai úton továbbítják, ami hatékonyabb mód, mint a CIR által adott információk esetében
- 42 Következésképpen a nyilvántartáshoz való hozzáférés lehetősége, valamint annak feltételei nem elhanyagolható hatással lehetnek a Spanyol Királyságtól eltérő tagállamokban bejegyzett vállalkozások azzal kapcsolatos választására, hogy az előbbi tagállamban folytassák-e tevékenységüket.

- 43 Az állandó ítélkezési gyakorlatból, valamint a jelen ítélet 34. pontjából következik, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdése nem követeli meg, hogy a hatálya alá tartozó megállapodásoknak érzékelhető hatása legyen a tagállamok közötti kereskedelemre, csak annak megállapítását írja elő, hogy azok jellegüknél fogva képesek ilyen hatást kifejteni (lásd ebben az értelemben a 19/77. sz., Miller kontra Bizottság ügyben 1978. február 1-jén hozott ítélet [EBHT 1978., 131. o.] 15. pontját, a C-219/95. P. sz., Ferriere Nord kontra Bizottság ügyben 1997. július 17-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-4411. o.] 19. pontját, valamint a fent hivatkozott Bagnasco és társai ügyben hozott ítélet 48. pontját).
- 44 Így figyelembe kell venni a versenyfeltételek, valamint a tagállamok közötti kereskedelem áramlásának előre látható fejlődését. Ebben a körben a kérdést előterjesztő bíróság feladata például a határokon átnyúló tevékenységek esetleges fejlődésének, valamint a kereskedelem jogi vagy technikai korlátainak csökkentését célzó esetleges politikai vagy jogi kezdeményezések várható hatásának figyelembe vétele.
- 45 Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint a nyilvántartás hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre a jelen ítélet 34. pontja szerinti értelemben, e bíróság feladata annak vizsgálata, hogy annak lehet-e célja vagy hatása a közös piacon belüli verseny korlátozása az EK 81. cikk (1) bekezdésének értelmében.

A versenykorlátozás fennállásáról

- 46 Nem vitatott, hogy a nyilvántartáshoz hasonló hitellel kapcsolatos információcsere-rendszerek célja, hogy a hitelezőknek a tényleges vagy potenciális adósokról releváns információkat adjanak, különösen arra vonatkozóan, hogy ezek korábban milyen módon teljesítették adósságukat. A hozzáférhető információk jellege attól függően változhat, hogy milyen típusú rendszert állítanak fel. Az alapeljárásban a nyilvántartás – amint azt a főtanácsnok indítványának 46. és 47. pontjában

kifejtette – tartalmaz negatív adatokat, mint például a nemfizetés, és pozitív adatokat, mint a hitelszámlák, kezességek, óvadékok és biztosítékok, lízingügyletek vagy az aktívák időleges rendelkezésre bocsátása.

47 Az ilyen típusú nyilvántartások, amelyek – amint arra lengyel kormány is rámutat – számos tagállamban léteznek, növelik a hitelintézetek számára a potenciális adósokra vonatkozó információkat, csökkentve ezáltal az információ-visszatartás tekintetében a hitelező és az adós között fennálló egyenlőtlenséget és lehetővé téve a visszafizetés valószínűségének nagyobb fokú előreláthatóságát. Így az ilyen nyilvántartások főszabály szerint alkalmasak a hitelfelvevők általi nemteljesítés arányának csökkentésére, és következésképpen a hitelnújtás működésének javítására.

48 Ezért mivel az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló nyilvántartásoknak ezért természetüknél fogva nem az a céljuk a közös piacon belüli verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása az EK 81. cikk (1) bekezdésének értelmében, a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak megállapítása, hogy azok járhatnak-e ilyen hatással.

49 Ebben a tekintetben ki kell emelni, hogy a megállapodások és magatartások EK 81. cikk szerinti értelmezése megköveteli annak keretnek a vizsgálatát, amelybe azok illeszkednek, különös tekintettel arra a gazdasági vagy jogi háttérre, amelyben az érintett vállalkozások működnek, az érintett termékek vagy szolgáltatások jellegére, valamint az érintett piac vagy piacok működésének, illetve szerkezetének tényleges feltételeire (lásd ebben az értelemben a C-250/92. sz. DLG-ügyben 1994. december 15-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-5641. o.] 31. pontját, a C-399/93. sz., Oude Luttikhuis és társai ügyben 1995. december 12-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-4515. o.] 10. pontját, valamint a fent hivatkozott Javico-ügyben hozott ítélet 22. pontját).

50 Habár az EK 81. cikk (1) bekezdése a fenti vizsgálatot nem korlátozza csupán a tényleges hatásokra – mivel annak figyelembe kell vennie a kérdéses megállapodás

vagy magatartás a közös piacon belüli versenyre gyakorolt potenciális hatását – a megállapodás ugyanakkor nem tartozik az EK 81. cikke szerinti tilalom hatálya alá, amennyiben csak jelentéktelen hatással van a piacra (az 5/69. sz. Völk-ügyben 1969. július 9-én hozott ítélet [EBHT 1969., 295. o.] 7. pontja, a fent hivatkozott Deere kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 77. pontja, valamint a fent hivatkozott Bagnasco és társai ügyben hozott ítélet 34. pontja).

- 51 Az információcserére vonatkozó ítélkezési gyakorlat szerint ezek akkor ellentétesek a versenyjoggal, amennyiben az érintett piacon a bizonytalanság fokát csökkentik vagy megszüntetik, amelynek következménye a vállalkozások közötti verseny korlátozása (a fent hivatkozott Deere kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 90. pontja és a C-194/99. P. sz., Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben 2003. október 2-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-10 821. o.] 81. pontja).
- 52 A Szerződés versenyre vonatkozó rendelkezéseiben eleve benne rejlik, hogy minden gazdasági szereplőnek önállóan kell meghatározni azt a politikát, amelyet a közös piacon folytatni kíván. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint ez az önállóságra vonatkozó követelménnyel ellentétes a gazdasági szereplők közötti bármely olyan közvetlen vagy közvetett kapcsolatfelvétel, amely jellegénél fogva vagy egy tényleges, illetve potenciális versenytárs piaci magatartását befolyásolja, vagy az ilyen versenytárs előtt feltárja, hogy az adott vállalkozás saját maga milyen piaci magatartásról döntött, illetve milyen piaci magatartást fontolgat, amennyiben e kapcsolat célja vagy hatása olyan versenyfeltételek teremtése, amelyek – figyelembe véve a felkínált termékek vagy szolgáltatások jellegét, a vállalkozások jelentőségét és számát, továbbá az érintett piac volumenét – nem felelnek meg a szóban forgó piacon szokásos feltételeknek (lásd a fent hivatkozott Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben hozott ítélet 116. és 117. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 53 Ugyanakkor a hivatkozott önállóságra vonatkozó követelmény nem zárja ki a gazdasági szereplőknek azt a jogát, hogy versenytársaik megállapított vagy várt magatartásához intelligens módon alkalmazkodjanak (a fent hivatkozott Deere kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 87. pontja, a Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben hozott ítélet 117. pontja, valamint a Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 83. pontja).

- 54 Ezért – amint az a jelen ítélet 49. pontjából következik – a nyilvántartáshoz hasonló információcsere-rendszernek a közösségi versenyjogi szabályokkal való összeegyeztethetőségét nem lehet absztrakt módon vizsgálni. Ez az érintett piacok gazdasági feltételeitől és a kérdéses rendszer olyan sajátos jellegzetességeitől függ, mint különösen annak célja, a cseréhez való hozzáférés és az abban való részvétel feltételei, a csere tárgyát képező információk természete – például, hogy azok nyilvánosságra hozható vagy bizalmas jellegű, összesített vagy részletes, múltira vagy jelenre vonatkozó információk –, azok időszakossága és a jelentőségük a hitelnyújtás feltételeire, volumenére vagy költségére.
- 55 Amint azt a jelen ítélet 47. pontjában kifejtettük, az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló nyilvántartások, az adósok általi nemteljesítés arányának csökkentése révén elvileg javítják a hitelnyújtás működését. Tulajdonképpen amint azt a főtanácsnok lényegében kifejtette indítványának 54. pontjában, amennyiben a pénzügyi intézmények az adósok általi nemteljesítésre vonatkozó információ hiányában nem tudják ez utóbbiak között megkülönböztetni azokat, amelyek esetében a nemteljesítés valószínűsége jelentősebb, az ezen okból a fenti intézmények által viselt kockázat nagyobb, és ezen intézmények hajlamosak ezt a hitel költségébe beleszámítani minden adós esetében, azokat is beleértve, amelyek esetében a nemteljesítés kockázata a legkisebb, így ezen utóbbiaknak nagyobb költséget kell viselniük, mint abban az esetben, ha a hivatkozott intézmények a visszafizetés valószínűségét pontosabban értékelhetnék. Elvileg a fentiekben hivatkozotthoz hasonló nyilvántartások természetüknél fogva enyhíthetik ezt a tendenciát.
- 56 Másrészt ezek a nyilvántartások – a pénzügyi intézmények által a saját ügyfeleikről nyilvántartott információk jelentőségének csökkentése révén – elvben alkalmasak a hitelfelvevők mobilitásának növelésére. Ezenfelül ezek a nyilvántartások alkalmasak új versenytársak piacra lépésének elősegítésére.
- 57 Ugyanakkor az, hogy a jelen esetben fennáll-e az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti versenykorlátozás, attól a gazdasági és jogi háttértől függ, amelybe a nyilvántartás illeszkedik, továbbá különösen a piac gazdasági feltételeitől és a nyilvántartás sajátos jellegzetességeitől.

- 58 Ebben a tekintetben először meg kell jegyezni, hogy amennyiben a piacon a kínálat erősen koncentrálódott, bizonyos információk cseréje – azok típusától függően – azok jellegénél fogva lehetővé teheti a vállalkozások számára azt, hogy versenytársaik piaci helyzetét és kereskedelmi stratégiáját megismerjék, torzítva ezzel a piacon a versenyt és növelve az összejátszás valószínűségét, vagy akár elősegítve azt. Ezzel szemben, amennyiben a kínálat töredezett, az információk versenytársak közötti terjesztése vagy cseréje semleges vagy akár pozitív hatással lehet a piacon a versenyre (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 84. és 86. pontját). A jelen ügyben nem vitatott – amint az a jelen ítélet 10. pontjából következik –, hogy a kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelmét „töredezett piacot feltételezve” terjesztette elő, amelynek vizsgálata ez utóbbi feladata.
- 59 Másodszor ahhoz, hogy az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló nyilvántartások ne fedhessék fel a versenytársak piaci helyzetét vagy kereskedelmi stratégiáját, fontos az, hogy ne fedjék fel közvetlenül vagy közvetve a hitelező személyazonosságát. A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, hogy a Tribunal de Defensa de la Competencia azt a feltételt írta elő az Asnef-Equifax számára – amelyet az elfogadott –, hogy a nyilvántartásban szereplő, a hitelezőkkel kapcsolatos információkat nem fedheti fel.
- 60 Harmadszor az is ugyanilyen fontos, hogy az ilyen nyilvántartásokhoz – *de iure* és *de facto* – diszkriminációmentesen hozzáférhessen az érintett területen működő minden gazdasági szereplő. Amennyiben az ilyen hozzáférés nem lenne biztosított, az utóbbiak közül egyesek hátrányba kerülnének, mivel kevesebb információval rendelkeznének a kockázat értékelése tekintetében, továbbá ez az új gazdasági szereplők piacra lépését sem segítené elő.
- 61 Következésképpen amennyiben az érintett piac vagy piacok nem erősen koncentráltak, ez a rendszer nem teszi lehetővé a hitelezők azonosítását, és a hozzáférés és használat feltételei a pénzügyi intézmények számára nem diszkriminatívak, a nyilvántartáshoz hasonló információcsere-rendszernek elvileg nincs az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti versenykorlátozó hatása.

- 62 Tulajdonképpen e feltételek mellett ugyan, de az ilyen rendszerek alkalmasak a hitelfelvevők általi nemfizetés kockázatára vonatkozó, de nem alkalmasak a verseny-nyel kapcsolatos kockázatokra vonatkozó bizonytalanság csökkentésére. Így minden gazdasági szereplő független és önálló módon cselekszik a meghatározott magatartásra vonatkozó döntés meghozatalától kezdve, figyelembe véve a hitel-kérelmezők által hordozott kockázatot. Ellentétben az Ausbanc állításával, az ilyen hitellel kapcsolatos információcsere létezésének pusztá tényéből nem lehet automatikusan arra következtetni, hogy az esetlegesen versenyellenes kollektív magatartáshoz vezetne, mint például egyes adósok elleni bojkott.
- 63 Másrészt – amint arra a főtanácsnok indítványának 56. pontjában lényegében rámutatott – mivel a személyes jellegű adatok érzékeny jellegével kapcsolatos esetleges kérdések önmagukban nem esnek a versenyjog hatálya alá, azokat a releváns adatvédelemre vonatkozó szabályok alapján kell eldönteni. Az ügy irataiból következik, hogy az alapügyben a nyilvántartásra vonatkozó szabályok értelmében az érintett fogyasztók a spanyol szabályozással összhangban megvizsgálhatják, adott esetben kijavíthatják, illetve törölthetik a rájuk vonatkozó adatokat.

Az EK 31. cikk (3) bekezdésének alkalmazhatóságáról

- 64 Csak amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság megállapítaná a jelen ítélet 58–62. pontjában kifejtettek alapján, hogy mégis fennáll a jelen ügyben az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti versenykorlátozás, akkor kellene e bíróságnak az alapeljárás eldöntése érdekében a fenti cikk (3) bekezdésének rendelkezéseit elemeznie.
- 65 Az EK 81. cikk (3) bekezdése szerinti mentesség alkalmazása az ugyanezen rendelkezésben felsorolt négy kumulatív feltétel teljesülésétől függ. Szükséges, hogy

az érintett megállapodás egyrészt hozzájáruljon az áruk termelésének vagy forgalmazásának javításához, illetve a műszaki vagy gazdasági fejlődés előmozdításához, másrészt hogy lehetővé tegye a fogyasztók méltányos részesedését a belőle eredő előnyből, harmadrészt hogy az érintett vállalkozásokra ne rójon olyan korlátozásokat, amelyek e célok eléréséhez nem nélkülözhetetlenek, és negyedszét hogy ne tegye lehetővé ezeknek a vállalkozásoknak, hogy a kérdéses áruk jelentős része tekintetében megszüntessék a versenyt (lásd ebben az értelemben 43/82. és 63/82. sz., VBVB és VBBB kontra Bizottság egyesített ügyekben 1984. január 17-én hozott ítélet [EBHT 1984., 19. o.] 61. pontját, valamint a fent hivatkozott Remia és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 38. pontját).

- 66 Az ügy irataiból és különösen a kérdést előterjesztő bíróság második kérdéséből következik, hogy ez utóbbi különösen a második feltétellel kapcsolatban várja a Bíróság válaszát, amely szerint a kérdéses megállapodásnak, döntésnek vagy összehangolt magatartásnak lehetővé kell tennie a fogyasztók méltányos részesedését a belőle eredő előnyből. A hivatkozott bíróság lényegében arra keres választ, hogy amennyiben a nyilvántartásból eredő előnyből nem részesül minden fogyasztó, arra alkalmazható-e ennek ellenére az EK 83. cikk (3) bekezdése szerinti kivétel.
- 67 A jelen ítélet 55. és 56. pontjában kifejtett potenciális hatásokon kívül az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló nyilvántartások hozzájárulhatnak a hitelfelvevők általi túlzott eladósodás elkerüléséhez, továbbá főszabály szerint hozzájárulhatnak a hitelek összességében vett jobb elérhetőségéhez. Amennyiben a nyilvántartás az EK 81. cikk (1) bekezdés értelmében korlátozná a versenyt, a fenti objektív gazdasági előnyök alkalmasak az esetleges versenykorlátozás hátrányainak ellensúlyozására, amelynek vizsgálata adott esetben a kérdést előterjesztő bíróság feladata.
- 68 Igaz, hogy amint azt az Ausbanc előadja, bizonyos hitelkérelmezőknek az ilyen nyilvántartások létezése miatt magasabb kamattal, vagy akár hitelkérelmük elutasításával is számolniuk kell.

- 69 Ugyanakkor anélkül, hogy el kellene döntenünk azt a kérdést, hogy az ilyen hitelkérelmezők mindenestre részesülnének az esetlegesen megnövekedett pénzügyi fejelem vagy a túlzott eladósodás elleni védelem előnyeiben, ez a körülmény önmagában nem jelenti azt, hogy a fogyasztóknak az előnyből való méltányos részesedésére vonatkozó feltétel ne teljesülne.
- 70 Az EK 81. cikk (3) bekezdése esetében az érintett piacokon a fogyasztókra összességében gyakorolt kedvező hatást kell figyelembe venni, nem pedig a fogyasztók e csoportjának minden tagjára külön-külön gyakorolt hatást.
- 71 Másrészt meg kell jegyezni, hogy – amint az a jelen ítélet 55. és 67. pontjából következik – az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló nyilvántartások – a megfelelő körülmények esetén – alkalmasak összességében nagyobb hitelkínálat lehetővé tételére, beleértve azon kérelmezők esetét is, amelyek tekintetében a kamat túlzott lenne, amennyiben a hitelezők nem ismernék megfelelően ezek személyes helyzetét.
- 72 A fentiekre tekintettel az előterjesztett kérdésekre az alábbi válaszokat kell adni:
- Az EK 81. cikk (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a nyilvántartáshoz hasonló, a hitellel kapcsolatos információcsere-rendszer főszabály szerint nem jár e rendelkezés értelmében versenykorlátozó hatással, amennyiben az érintett piacok nem erősen koncentráltak, a fenti rendszer nem teszi lehetővé a hitelezők azonosítását, valamint a hozzáférés és használat feltételei a pénzügyi intézmények számára *de iure* és *de facto* nem diszkriminatívak.

- Amennyiben a nyilvántartáshoz hasonló, a hitellel kapcsolatos információcsere-rendszer az EK 81. cikk (1) bekezdése értelmében versenykorlátozó lenne, az e cikk (3) bekezdése szerinti kivétel alkalmazása az e rendelkezésben felsorolt négy kumulatív feltétel teljesülésétől függ. E feltételek teljesülésének vizsgálata a nemzeti bíróság feladata. A fogyasztóknak az előnyből való méltányos részesedésére vonatkozó feltétellel kapcsolatban nem szükséges az, hogy minden fogyasztó külön-külön részesüljön valamely megállapodásból, döntésből vagy összehangolt magatartásból származó előnyből. Ellenben szükséges az, hogy az érintett piacokon a fogyasztókra összességében gyakorolt hatás előnyös legyen.

A költségekről

- 73 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) Az EK 81. cikk (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az alapeljárás tárgyát képező pénzügyi intézmények közötti, az ügyfelek hitelképességére vonatkozó nyilvántartáshoz hasonló, a hitellel kapcsolatos információcsere-rendszer főszabály szerint nem jár e rendelkezés értelmében verseny-**

korlátozó hatással, amennyiben az érintett piacok nem erősen koncentráltak, a fenti rendszer nem teszi lehetővé a hitelezők azonosítását, valamint a hozzáférés és használat feltételei a pénzügyi intézmények számára *de iure* és *de facto* nem diszkriminatívak.

- 2) Amennyiben a nyilvántartáshoz hasonló, a hitellel kapcsolatos információcsere-rendszer az EK 81. cikk (1) bekezdése értelmében versenykorlátozó lenne, az e cikk (3) bekezdése szerinti mentesség alkalmazása az e rendelkezésben felsorolt négy kumulatív feltétel teljesülésétől függ. E feltételek teljesülésének vizsgálata a nemzeti bíróság feladata. A fogyasztóknak az előnyből való méltányos részesedésére vonatkozó feltétellel kapcsolatban nem szükséges az, hogy minden fogyasztó külön-külön részesüljön valamely megállapodásból, döntésből vagy összehangolt magatartásból származó előnyből. Ellenben szükséges az, hogy az érintett piacokon a fogyasztókra összességében gyakorolt hatás előnyös legyen.

Aláírások